

Bewaar het Pand

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

MEDITATIE

De enige grond

En de Heere zeide tot hem: "Omdat Ik met u zal zijn, zo zult gij de Midianieten slaan, als een enigen man".

Richteren 6:16

Gideon heeft van de Heere de opdracht gekregen om de strijd aan te binden tegen de Midianieten. En nu wijst de Heere hem tevens de enige grond aan waarop hij zijn verwachting kan bouwen dat hij de Midianieten ook inderdaad zal verslaan. Die grond heeft de Heere hem dan ook – meteen als Hij hem verscheen – genoemd: *"De Heere is met u, gij strijdbare held!"* En die grond is betrouwbaar gebleken. De enige grond. Gideon heeft wel – op zijn smeken – een teken ontvangen dat het de Heere is die met hem zal zijn tot verlossing van Zijn Volk. Maar de enige oorzaak van zijn overwinning ligt toch in de belofte des Heeren: *"omdat Ik met u zal zijn"*.

Het beste werktuig is niets als de Heere het niet gebruikt. Dan is ook de sterkste enkel ijdelheid. Laten we dat bedenken, ook nu wij weer staan aan het begin van een nieuwe jaarkring. Alles is tevergeefs als de Heere niet met ons is. Dan is heel ons leven tevergeefs. Dan baat ons denken en werken niet. Dan brengen alle jaren, alle schatten, alle deugden ons geen nut. Als de Heere niet met ons is, dan betekenen wij niets. Dan brengen wij niets tot stand wat waarde heeft voor God en de eeuwigheid.

Laten wij daarom voor onszelf onderzoeken of de Heere met ons is opdat wij niet tevergeefs leven, niet tevergeefs lopen en moede worden, niet tevergeefs hopen en verwachten.

De enige grond der rust en der hoop is gelegen in de zekerheid dat de Heere met ons is. En de Heere is met ons overal waar Hij ons roept; in de weg die Hij ons wijst; in het gebod dat Hij ons geeft; onder het kruis dat Hij ons oplegt; in de diepten waarin Hij ons

doet dalen. De Heere is met ons wanneer ZIJN Woord ons leert; wanneer wij in onderwerping aan HEM met last en moeite worden bezwaard; wanneer in het zoeken van HEM de satan ons bestrijdt; wanneer in ZIJN vreze de doornen onze weg omzomen; wanneer het tegen heel het leger der Midianieten in moet; wanneer de GEEST ons tegen het vlees aanvoert; wanneer het WOORD ons tegen alle menselijke wijsheid in leidt; zie dan is de Heere met ons!

De Heere is met ons als ons leven ons tot Hem voert. En als de Heere met ons is, dan is de overwinning zeker!

O, het is waar: vaak wordt er van die overwinning niets gezien en kruipen zij, met wie de Heere is, als Gideon in de nacht op de dorsvloer weg. Maar toch geldt voor hem het woord: *"vreest niet, gelooft alleenlijk!"*

In heel de weg der waarachtige bekeering is de Heere. In heel de weg waarlangs God Zijn volk leidt is de Heere. Daarom zullen ze op die weg niet bezwijken. In al de beproevingen, in al het lijden, in al de zielenood van Zijn kinderen is de Heere. Daarom zullen ze wel gelouterd worden maar niet verteerd.

In al de arbeid, ook van Zijn knechten, die naar Zijn Woord is, is de Heere. Daarom zal die arbeid ook niet ijdel zijn. *"Omdat Ik met u zal zijn!"* Dat zegt de Heere tegen Gideon!

Zoals wij van nature zijn en leven is de Heere echter niet met ons, maar tegen ons. Dan zijn wij kinderen des toorns en delen niet in Gods gunst. En toch strekt de ontfermende God Zijn handen nodigend uit tot die kinderen des toorns: Zoekt Mij en leeft!

Waarom zoudt gij sterven?

Onbekeerden, zal het jaar 2006 het jaar zijn waarin ge de wapenen van verzet tegen de Heere laat vallen, waarin ge u gewonnen geeft en als arm zondaar buigt aan de voeten van Hem Die u nog Zijn vriendschap

biedt? Slechts als de Heere met ons is kunnen we gerust de toekomst met al zijn dreigingen en onzekerheden tegemoet gaan. Zo God niet ons is, wie zal tegen ons zijn?

Ds. M. Vlietstra

VAN DE REDACTIE

Inhoud

In dit tweede nummer van de nieuwe jaargang van ons blad is een meditatie van ds. M. Vlietstra opgenomen over Richteren 6:16 *"De enige grond"*. Ds. J.M.J. Kieviet schrijft opnieuw over de gaven van de Heilige Geest. Een verslag van de afscheidsdienst van ds. P. Roos is opgenomen. Ds. P. Roos maakt een begin met een serie artikelen over kerkvisitatie. Ds. Tanis schrijft verder over Paulus en Timotheüs *"Goed strijden, mijn zoon!"* Ds. K. Hoefnagel besluit zijn serie over het leven van Saul. Er is een artikel over ds. Theodorus van der Groe opgenomen.

Afscheid ds. P. Roos

Ds. P. Roos heeft afscheid genomen van de gemeente van Damwoude in verband met verleend emeritaat. Vele jaren heeft ds. Roos de kerken in actieve dienst mogen dienen, de laatste jaren in het noorden van het land. De Heere heeft hem daarin bijgestaan en bekrachtigd. We wensen ds. Roos en zijn vrouw van harte Gods zegen toe op hun verdere levensweg met allen die hen lief en dierbaar zijn. Het worde ds. Roos gegeven dat hij nog wat jaren mag voorgaan in de prediking en dat hij zijn bijdragen mag leveren aan ons blad *"Bewaar het Pand."*

Versijning volgend nr.

Het volgende nummer van ons blad zal D.V. 2 februari 2006 verschijnen. Kopij graag binnen donderdag 26 januari.

AvH

PAULUS EN TIMOTHEÛS.

Goed strijden, mijn zoon !

Na een hartelijke ontboezeming door Paulus, ook voor ons, gaat hij verder in op wat hij in de verzen 3-11 van 1 Tim. heeft geschreven. Hij geeft Timotheüs een opdracht. Timotheüs is een schat toevertrouwd, waarvoor hij goede zorg heeft te dragen en waarvan hij eenmaal rekenschap moet afleggen. Het evangelie wat hem gegeven is, is het rijke geschenk van de Heere en dat evangelie, die blijde boodschap, moet zuiver bewaard, doorgegeven en verkondigd worden. Timotheüs heeft dus een verantwoordelijke opdracht. Het is niet de eerste keer dat Timotheüs gewezen wordt op wat hem gegeven en toevertrouwd is. Nu dit opnieuw gebeurt, heeft het tot doel om Timotheüs met nieuwe bezieling en besef van verantwoordelijkheid voor zijn taak te vervullen. In het noemen van Timotheüs' naam drukt Paulus uit zijn hartelijke verbondenheid en mee-

levendheid. We kunnen er zeker van zijn, dat Timotheüs daar behoefte aan had. Hij wist de ernst van de opdracht. Het is geen geringe zaak in dienst van de Koning der koningen te staan, Zijn opdracht te vervullen. Men moet zich dat ook vandaag bewust zijn. Men is met kunnen studeren niet klaar. Steeds moet gelet worden op waar de Heilige Schrift de nadruk legt: het van Godswege geroepen zijn door de Heere. Genadestaat en roeping behoren samen te gaan. Timotheüs was daar geen vreemdeling van. Paulus heeft daar weet van. Wat de Heere in het leven van Timotheüs gedaan heeft, is hem niet onbekend. Bij de gegeven opdracht herinnert Paulus Timotheüs aan wat er gebeurd is. Hij wijst op wat er uitgesproken is bij de aanstelling van Timotheüs. Profetieën werden gehoord. Paulus zegt niet wat de inhoud van de profetieën was, maar Timotheüs wist wel waar Paulus op doelde.

Voor de aandacht staat wat er gebeurd is. Voordat het dienstwerk van Timotheüs begon, werden profetieën uitgesproken. Dit heeft Paulus zelf ook gekend. Handelingen 13:1-3 wijst op het gebeuren te Antiochië. Er waren broeders die de gave van de profetie hadden ontvangen. De Heilige Geest zei tot hen: zondert mij Paulus en Barnabas af, waartoe Ik hen geroepen heb. Als reactie daarop heeft de gemeente hun de handen opgelegd en uitgezonden.

Wie de broeders waren die profetisch spraken tegen Timotheüs, is niet bekend.

Het tekstvers 1 Tim. 4:14 doet ons denken aan ambtsdragers te Lystra. Zij hadden profetische gaven ontvangen. Wij die leven in de 21^e eeuw mogen niet zeggen dat de gave van de profetie geheel verdwenen is. De Heilige Schrift heeft het over de gaven des Geestes. Daarbij behoort de profetie. Nu is die profetie een openbaring van de Heere. Dat houdt in dat het spreken geschiedt onder de directe aandrang van de Heilige Geest. Die profetie kan toekomst gericht zijn. Er kan ook gedacht worden aan bekendmaking van de wil van de Heere. We kunnen aannemen dat wat we lezen in 1 Tim. 1:18 daarop betrekking heeft. Nu dient steeds onthouden te worden dat de Heilige

Schrift duidelijk de norm aangeeft waaraan de profetie getoetst moet worden. In Romeinen 12:7 heeft Paulus het over de profetie naar de mate van het geloof. Letterlijk staat er: naar analogie van het geloof. Met het geloof doelt Paulus hier op wat de geloofsbelijdenis is, namelijk de christelijke leer. De ware profetie is volgens de zuivere leer. Augustinus heeft het in dit verband over het geloof van de kerk. Calvijn schrijft: er moet gedacht worden aan de voornaamste grondwaarheden van de religie van welke geldt dat elke leer die met haar niet in overeenstemming is, als vals aan de kaak moet gesteld worden. Naar het oordeel van Calvijn is de gave van de profetie niet beperkt tot de beginperiode van de kerk van het Nieuwe Testament. Door hem werd benadrukt, dat elke profetie, ook de verklaring ervan, de toets van Gods Woord moet kunnen doorstaan. Niets mag rusten op subjectieve gevoelens, of door menselijke gedachten opgewekt worden en zo gezien worden als ingeving van de Heilige Geest. Vandaag komt het subjectieve sterk naar voren. In verschillende toonaarden wordt het gehoord. Men heeft het al over charisma op gereformeerde grondslag. Dat wil niet zeggen dat we het machtige, zelfs veelzijdige werk van de Heilige Geest mogen verduisteren, of ten dele maar mogen onderstrepen. Voluit dient de Heilige Schrift centraal te staan, in woord en geschrift. Echter moet wel onthouden worden, dat de Heilige Schrift aangeeft dat men de gaven van de Geest kan bezitten, maar dat men persoonlijk de genade, de werking van de Heilige Geest kan missen. Op de vrucht van de Heilige Geest komt het bijzonder aan. Nu mogen we weten uit het Woord dat het werk van de Heere doorgaat. De Heere roept tot en stelt in Zijn dienst. Er kunnen profetische getuigenissen bij betrokken zijn, als bij Timotheüs. Ze zijn tot steun. Ze worden door de Heere vervuld. Er is terecht gezegd: 's Heeren spreken kun je nakijken. Daar is Paulus voor Timotheüs van overtuigd. Timotheüs kan zijn opdracht vervullen. Gesteund door de profetieën van de Heere kan hij de goede strijd strijden in geloof en een goed geweten, dat is de geloofsband kennend aan de Koning, Die in de strijd Zijn leger aanvoert. Zo met Hem en voor Hem strijden in de dienst van het Evangelie en Zijn Koninkrijk. Nu mag in de strijd het oog gevestigd zijn op Jezus Christus,

Dit blad is een uitgave van de stichting Bewaar het Pand te Meerkerk. Verschijnt eens in de veertien dagen

COMMISSIE VAN REDAKTIE:

Ds. P. den Butter en Ds. A. van Heteren, Ds. K. Hoefnagel en Ds. J.M.J. Kieviet

ADRES VAN DE REDAKTIE:

Kopij voor het volgende nummer van "Bewaar het Pand" zenden naar:

Ds. A. van Heteren, Vlaak 10, 8321 RV Urk, tel. 0527-688978

ADMINISTRATIE:

P.J. Boers, Bergstoep 46C, 2959 AC Streefkerk.
Telefoon: 0184-669116.
Fax: 084-2220131.
Email: pand@solcon.nl
Girorek. 70.43.50 t.n.v. Stichting Bewaar het Pand te Streefkerk.
Abonnementsprijs € 8,50 per jaar.
Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en Canada 8 dollar per jaar. Advertenties € 0,37 per mm met een kolombreedte van 6 cm.
Bij kontrakt korting.

ISSN nummer: 0166 - 4646

de overste Leidsman en Voleinder van het geloof. En bij sterke tegenstand, felle aanvechtingen en listige verzoe-kingen sterkt Hij met Zijn woord: in de wereld zult gij verdrukking hebben, maar heb goede moed, Ik heb de wereld overwonnen. Nu komt het in de goede strijd niet alleen aan op het geloof, maar ook op een goed geweten, een zuiver geweten afgestemd op het Evangelie. Niet los van het ambtelijk werk. Dit is geen geringe zaak. Het vraagt veel gebed tot voortdurende vernieuwing van het leven, want wij zijn eerzoekers van onszelf. Het persoonlijk belang kan zo naar boven komen. De afstemming van de prediking, het pastoraal gesprek op eigen eer of de wil van de gemeente, de gemeenteleden, het niet recht staan voor de Heere en voor de gemeente. Men is dan geen bringer van de volle raad van de Heere. In de ambtsbediening moeten steeds geloof en een goed geweten samengaan. Timotheüs wordt ertoe aangespoord, maar met de wetenschap dat de Heere alles geeft wat voor en in de strijd nodig is. Hij laat niet staan. Hij schenkt verbondenheid en getrouwheid op heel de ambtelijke loopbaan. Op de weg gebeurt er veel. De levenszee laat veel zien. Er wordt gesproken over schipbreuk lijden. De Kerk, de gemeente, bevindt zich op vijandig grondgebied. Satan gaat rond als een briesende leeuw, maar

ook als een engel des lichts. Het laatste mag niet onderschat worden. Zeker niet vandaag. Want de satan weet dat hij een korte tijd heeft. Er zijn wat verleidende geesten. Hoe kan het gaan? Daar wijst Paulus op. Hij schrijft: sommigen leden schipbreuk wat het geloof betreft. Het begon met een afdwaling in het leven en het eindigde met afdwalen van de waarheid van het geloof. Hij wijst op personen: Hymeneüs en Alexander. Timotheüs kent ze. Ze zijn een baken in zee. Ik heb ze, zegt Paulus, aan de satan overgegeven opdat zij zouden leren niet meer te lasteren. Het zij voor hen een leerschool tot inkeer, tot bekering. Timotheüs: te blijven bij en te strijden voor hetgeen ontvangen is, wat geleerd en beleden is, is geboden. Ook wij dienen daaraan te denken, erbij te leven en ervoor te strijden. Er is terecht gezegd: wij hebben als gereformeerden geen andere opdracht dan te blijven bij de apostolische en profetische fundamente van de kerk en bij deze te waken. Anders staan we niet in de waarlijk apostolische successie (erfenis). Ik vrees dat dit overal niet meer zo leeft, want het accent wordt gelegd op de uitspraak: we zijn kerk vandaag, maar zonder hartelijke band aan het verleden en niet levend bij en door het goede van de erfenis. Kerk, let op uw zaak!

M.C. Tanis

AANDACHT VOOR DE GAVEN VAN DE HEILIGE GEEST-3

In het vorige artikel hebben we gezien dat het spreken over de gaven van de Heilige Geest niet onbijbels is. Integendeel, op diverse plaatsen in zijn brieven snijdt de apostel Paulus dit thema aan. De Geestesgaven – die waren toen van belang, ze zijn het nog. De Geest van Christus Die aan Zijn Kerk is gegeven, brengt gaven mee en openbaart ze in de Gemeente Gods. Daarover spreekt de Bijbel niet onduidelijk. Er is sprake van een verscheidenheid aan gaven. In het toedelen daarvan is de Heere vrij. Welke gaven en in welke mate, dat bepaalt Hij Zelf. De Heilige Geest is geheel soeverein. Ook hier geldt dat het niet is desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods.

Ondertussen zou het kunnen zijn dat er bij onze lezers toch nog niet algehele duidelijkheid is over wat we nu

onder die gaven moeten verstaan. Dat de Heilige Geest waar Hij werkt, gaven meebrengt, dat willen we wel aanvaarden. Maar wanneer is daarvan nu sprake? Moeten soms alle werkingen van de Heilige Geest als gaven worden verstaan?, zo denkt deze of gene misschien. Het zijn toch allemaal gaven; er is toch niets van de mens bij.

Als u op deze lijn zou denken, dan staat het u toch nog niet geheel zuiver voor de geest. Dan is er reden om nog eens verder te luisteren naar wat de Bijbel ons hieromtrent zegt. Want, in navolging van de Heilige Schrift, duiden we niet alles wat de Heilige Geest in mensen werkt, aan met 'gaven'. We moeten hier goed onderscheiden.

het werk van de Heilige Geest

Het is de Heere Jezus Zelf die in Zijn prediking aandacht geeft aan de

Heilige Geest en Zijn werk. Dan denk ik allereerst aan de inhoud van Zijn gesprek met Nicodemus. Waarin Hij zo confronterend de noodzaak van de wedergeboorte beklemtoonde.

"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien." Die wedergeboorte is een werk van de Heilige Geest. Immers, *"hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees. En hetgeen uit de Geest geboren is, dat is geest."* Het wijst de hopeloosheid en de onzaligheid van ons natuurlijk bestaan aan. De Heilige Geest moet er aan te pas komen. Hij moet Zijn levendmakende werk in ons leven doen, willen we gered worden. Er moet sprake zijn van een geheel nieuw geestelijk begin.

Tot de wedergeboorte behoort de overtuiging van zonde. De dodelijke kwaal van ons verloren bestaan moet openbaar komen. Moet ook gekend worden. Welnu, dat is een werk van de Heilige Geest. Ook daarop heeft de Heere Jezus Zelf gewezen. Het was toen Hij aan Zijn discipelen de komst van de Heilige Geest heeft voorgezegd. Kort voor Zijn heengaan sprak Hij met veel woorden over de Geest die komen zou. *"Het is u nut dat Ik wegga. Want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen. Maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden"* En dan spreekt de Heere Jezus tegelijkertijd over het werk dat de Geest in deze wereld zal doen. *"En Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel"* [Joh. 16]. Zowel door middel van de prediking van de apostelen als door Zijn inwendige werk in de harten zal de Heilige Geest plaats maken voor de genade van de Heere Jezus. Een mens heeft geen zuivere kennis van wat de zonde is. Die moet hem geleerd worden door Gods eigen Geest. Wel, daartoe zal Hij komen, zegt de Heere Jezus. En daartoe is Hij ook gekomen. Zie eens op de Pinksterdag. Dan worden er drieduizend in hun hart gestoken door de prediking van Petrus. Zodat ze in verslagenheid gaan vragen wat ze moeten doen om zalig te worden. De Heilige Geest maakt zonde tot zonde voor God en schuld tot schuld bij God. Hij brengt tot de ootmoedige belijdenis ervan en Hij leert vragen om Gods genade. Dat alles is het werk van de Heilige Geest.

Maar de Heere Jezus heeft Zijn discipelen in dat laatste gesprek nog meer geleerd aangaande het werk van Zijn Geest. De Heilige Geest zal niet over Zichzelf spreken maar, zo zegt de Heere Jezus, *"Die zal Mij verheerlijken. Want Hij zal het uit het Mijne nemen en zal het u verkondigen."* De zondeovertuiging staat niet op zichzelf, is ook geen doel in zichzelf. Maar langs die weg wil de Heilige Geest tot Christus brengen, opdat uit Hem ontvangen wordt genade voor genade. Zaligheid voor een verlorene, vergeving voor een schuldige, verlossing van een gebondene en heiligheid voor een onreine. En dan is het de grootste vreugde van de Heilige Geest om een zondaar ermee bekend te maken dat dit alles in Christus is te ontvangen. Hij overtuigt van Diens bereidwilligheid om het te schenken en van de kostbaarheid van Zijn bloed. En zo is het de Heilige Geest die als de Vriend van de Brudegom voor Hem werven en inwinnen gaat. En Die het geloof werkt in het hart. Waardoor een verloren mens verbonden wordt met Christus, Hem door een waar geloof aanneemt en deel ontvangt aan Zijn schatten en zegeningen.

Wat gelooft gij van de Heilige Geest?, zo vraagt onze Heidelbergse Catechismus in zondag 20. Het tweede deel van het antwoord luidt: *"... dat Hij ook mij gegeven is, opdat Hij mij door een waar geloof Christus en al Zijn weldaden deelachtig make, mij trooste en bij mij eeuwiglijk blijve."* Dit is het wat Gods kerk belijdt aangaande het werk van de Heilige Geest. Als een wonder!

de vruchten van de Heilige Geest

De Heilige Geest brengt een zondaar tot de gemeenschap met Christus. Het is door genade alleen. En door het geloof alleen. Maar, let wel, dat geloof blijft niet alleen. Dat Geesteswerk draagt ook rijke vruchten. Het werk van de Heilige Geest heeft ook verdere gevolgen in het leven van degene die het voorwerp van Zijn werk is.

Ook dat was al begrepen in de prediking van de Heere Jezus. Ik denk hier aan wat Hij gesproken heeft over de Wijnstok en de ranken. Die Wijnstok is Hijzelf. De ranken, dat zijn de Zijnen. En nu zullen de ranken die in Hem zijn, vrucht dragen. Dat is onmiskenbaar. Zo niet, dan zijn zij geen ranken in de Wijnstok. *"Die in*

Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht. Want zonder Mij kunt gij niets doen" [Joh. 15].

Wat wordt met die vrucht bedoeld? Het is dat, waaruit blijkt dat de rank in de Wijnstok is en uit die Wijnstok put. De Heere Jezus noemt het in ditzelfde verband: *"indien gij Mijn geboden bewaart."* Ik kan het ook zo zeggen: het is het dragen van het beeld van de Heere Jezus. Het was Zijn spijs te doen de wil van Zijn Vader. Wel, het kan niet anders dan dat het ook het verlangen van Zijn kinderen is om de wil van de Heere te doen en in de vreze van Zijn Naam te leven. Het is onmogelijk, zegt de Catechismus terecht, dat zo wie in Christus door een waar geloof is ingeplant, niet zou voortbrengen vruchten der dankbaarheid. *"Want dit is de wil van God: uw heiligmaking"* (1 Thess. 4).

Het is met name in zijn brief aan de Galaten dat de apostel Paulus op de vruchten van de Heilige Geest wijst. Opmerkelijk! De Galatenbrief is immers bij uitstek de brief waarin de nadruk ligt op de gerechtigheid door het geloof. Juist aan de Galaten schrijft de apostel dat de zaligheid pure genade is. Genade, bewezen aan mensen die geen enkele verdienste en waardigheid bij God hebben. Maar in diezelfde brief wordt tegelijkertijd gewezen op de vruchtbaarheid van het werk van de Heilige Geest. De werken van het vlees worden opgesomd, maar daarnaast ook de vrucht des Geestes. Een kind van God zal niet in ongebondenheid leven. De ware vrijheid is de vrijheid in de vreze des Heeren, gebonden aan Gods heilige Wet. Dat zal uit de vruchten blijken. Vruchten niet van mijn werk maar van het werk van de Heilige Geest. Die het uit Christus neemt. En dan gaan ze blijken: de deugden van *"liefde, blijdschap, vrede, zachtmoedigheid, matigheid."* Immers, die van Christus zijn, met andere woorden: die de Geest van Christus hebben, die hebben het vlees gekruisigd... En dat is de vrucht van de Geest.

de gaven van de Heilige Geest

Het zal duidelijk zijn: het werk van de Heilige Geest is onmisbaar tot zaligheid. Maar het moet even duidelijk zijn: ook de vruchten van de Heilige Geest zijn onmisbaar tot zaligheid. Nee, niet als grond voor de zaligheid, niet als verdienste tot de zaligheid, maar wel als blijk van de zaligheid. Als onmisbaar kenmerk van het leven des Geestes.

En geldt dat nu ook voor de gaven van de Heilige Geest? Zo lezen we dat in de Heilige Schrift niet. Kenmerkend voor Gods kinderen is, aldus de apostel Paulus, dat de Geest Gods in hen woont [Rom. 8]. Als iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe. En als in iemand het werk van de Geest ontbreekt, die is niet van Christus. En wie de vrucht van de Geest niet heeft, die behoort Christus niet toe. Immers, een dood geloof, een onvruchtbaar geloof, is geen waar geloof.

Maar zo mogen we dat niet zeggen met betrekking tot de gaven van de Geest. Want over welke gaven hebben we het dan? Is de gave van de profetie voor elk kind van God onmisbaar? Of de gave van gezondmaking, of die van het spreken in tongen? Zou het zo zijn? Zo is het niet! Moeten we zeggen: omdat iemand geen evangelist of geen herder en leraar is, omdat hij of zij de gave daartoe niet ontvangen heeft, daarom is hij of zij een vreemdeling van het werk der genade? De vraag stellen, is haar beantwoorden. Het is duidelijk: zo ligt dat bij de gaven van de Geest niet.

Ik zou het zelfs nog scherper willen stellen. Het bezitten van een of meerdere gaven van de Geest is op zichzelf beschouwd geen bewijs dat ik de Heilige Geest Zelf ontvangen heb. Er zullen er voor de rechterstoel van de Heere Jezus ooit zijn, die zullen zeggen: *"Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd en in Uw Naam duivelen uitgeworpen en in Uw Naam veel krachten gedaan?"* Maar zij zullen horen: *"Ik heb U nooit gekend. Ga weg van Mij..."* [Matth. 7]. In Hebreë 6 spreekt de apostel van mensen die ooit verlicht zijn geweest en die hemelse gaven en krachten der toekomstige eeuw hebben gesmaakt, maar die verloren zullen gaan...

Een wezenlijk onderscheid is er dus tussen het werk van de Heilige Geest met de vruchten daarvan enerzijds en de gaven van de Geest anderzijds. En dat hangt alles samen met het doel dat de Heere met die gaven heeft. Ondertussen levert dat weer nieuwe vragen op. Wellicht komen die de volgende keer Deo volente aan de orde.

VERSLAG AFSCHEIDSDIENST DS. P. ROOS

Op nieuwjaarsdag nam ds. P. Roos afscheid van de gemeente Damwoude. Bijna elf jaar heeft hij de gemeente mogen dienen. Het afscheid vond plaats in een gewone kerkdienst op de gebruikelijke aanvangstijd; daardoor werd de aandacht voor deze dienst vooral gericht op de eigen gemeente en minder op allerlei kerkelijke afgevaardigden.

Tekst voor de prediking was 2 Timotheus 4:17: "Maar de Heere heeft mij bijgestaan en heeft mij bekrachtigd; opdat men door mij ten volle zou verzekerd zijn van de prediking en alle heidenen dezelve zouden horen; en ik ben uit de muil des leeuws verlost". Thema: Paulus roemt de hulp des Heeren in zijn bediening; er is sprake van

1. Zijn bijstand,
2. Zijn bekrachtiging en
3. Zijn verlossing.

Maar de Heere heeft mij bijgestaan. Het eerste woord "maar" geeft een tegenstelling aan met het voorafgaande. Daarin verklaart Paulus dat niemand hem heeft bijgestaan in zijn eerste verantwoording. Hiermee doelt hij op zijn dagvaarding door de keizer (Nero). Het gehele teksthoofdstuk ademt de sfeer van een zekere eenzaamheid. Zij hebben mij allen verlaten. Dat is niet absoluut op te vatten. Er zijn zeker nog wel enkele mensen in zijn buurt, maar deze ontbraken tijdens die verantwoording voor de keizer.

Over deze mensen spreekt de apostel heel persoonlijk. Het is treffend dat ook nu nog Gods dienaren soms dezelfde goede en ook minder goede ervaringen hebben als Paulus destijds. In vers 9 spreekt hij tot Timotheus zelf. Hij hoopt dat deze spoedig tot hem zal komen. Hier vinden we iets van de gemeenschap der heiligen. De "grote" apostel Paulus is verlangend naar de vreesachtige Timotheus. Sterke banden bonden hem aan deze broeder. Een prachtig voorbeeld dat er veel onderscheid bestaat tussen Gods kinderen. Klein of groot, zij hebben elkaar hartelijk lief. Deze banden werden ook in het dienstwerk gevoeld met veel broeders, alus ds. Roos.

Dan is daar Demas, die de tegenwoordige wereld heeft liefgekreken. Onze generatie predikanten heeft moeten aanzien dat velen, als Demas, de kerk hebben verlaten. We beleven de dagen van kerkverlating. Hoevelen

leven nu in de wereld, die ooit tot de kerk behoorden. Voeg hierbij degenen die zich voegden bij een verwereldlijkte kerk. Zonder in ieder die vertrekt een Demas te willen zien, is het wel verdrietig dat zovelen in Nederland en onder ons de kerk hebben verlaten. We bleken niet bij machte hen werkelijk aan te spreken.

Anderen, zo meldt de apostel, vertrokken voor ambtelijke dienst naar elders (Krescens en Titus). Lukas was bij Paulus en hij heeft ongetwijfeld veel steun van hem ontvangen. Dan noemt hij Markus, die hem zeer nut tot de dienst is. We weten dat Paulus niet geheel gerust was over deze Markus in vroeger dagen. Er ontstond zelfs twist over hem. Nu blijkt deze Markus zeer nuttig. Dat is een meevaler. Ook dat heeft de predikant veel mogen zien. Mensen, die door de tijd heen steeds dichterbij kwamen en die betrouwbaar bleken door Gods genade. Dat geeft sterke banden.

Dan noemt hij nog Alexander de kopersmid, die hem veel kwaads heeft betoond. In sterke woorden waarschuwt Paulus Timotheus voor hem. Treffend dat er ook mensen zijn, die bewust hebben tegengestaan; Paulus spreekt hier niet onduidelijk over. Er zijn inderdaad mensen die hij bewust onmaskert als vijanden van het kruis. Wij mogen deze dingen niet te snel nazeggen; alles is de Heere alleen bekend. Maar Alexander bestaat ook nu nog.

Tekenend voor Paulus in zijn omstandigheden is de vraag om zijn reismandel. Zulke alledaagse zaken noemt hij ook. Een emeritus zal ook een reiskleed nodig hebben, voor de eeuwigheid allereerst, maar ook voor dit leven. Wat hebben we echter daarin veel voor op Paulus. De boeken, inzonderheid de perkamenten heeft Paulus nu nog nodig. Dus: we blijven werken en studeren!

Tegenover al deze menselijke lijnen staat het woord: Maar de Heere heeft mij bijgestaan. Dat is een rijk getuigenis. Hoe het ook gaat met mensen, hoe mensen tegen- of meevallen, de Heere gaf bijstand. Hij heeft, zo kunnen we ook lezen, erbij gestaan. Dat wordt voelbaar ervaren op de kansel. De Heere heet ook bekrachtigd.

Dat geeft enerzijds de grote zwakheid van de apostel aan. Ds. Roos erkent zijn grote zwakheden in de bediening.

Hoeveel is nagelaten en hoeveel werd niet zoals vereist werd, verricht. Hij memoreert het woord van Johannes: "Jezus dan heeft nog wel vele andere tekenen in de tegenwoordigheid Zijner discipelen gedaan, die niet zijn geschreven in dit boek; Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zone Gods; en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam". Veel meer dan wij konden zeggen! Maar de Heere heeft bekrachtigd. Dat is merkbaar ervaren. Het is de betoning van Geest en kracht, die de prediking mocht kenmerkten, als de Heere het gaf. Aarden vaten wil de Heere gebruiken. Het doel hiervan is dat de prediking tot ieders overtuiging mocht dienen. Onder de prediking (kèrugma) verstaan we het werk van een heraut. Hij spreekt met gezag namens zijn Zender. Het is de prediking van de gekruisigde Christus, van Zijn heerlijke Middelaarsbediening en van Zijn Goddelijke grootheid. Christus voor te stellen in Zijn vernedering en verhoging, in Zijn noodzakelijkheid, dierbaarheid en gepastheid. Wie is daartoe bekwaam? De bruidskerk leiden naar de Bruidegom en verblijd zijn als we de stem van de Bruidegom (!) horen. Deze boodschap strekke tot zekerheid voor velen. Hier valt de persoon van de prediker weg tegen de prediking. Dat moeten ook wij elkens weer opnieuw leren, dat wij niet belangrijk zijn. Alleen de drieënige God staat centraal. Dat moet ook de gemeente steeds weer opnieuw leren; het gaat niet om mensen, maar om Hem. Er staat wel dat men door Paulus ten volle verzekerd zou mogen zijn van de prediking. Hij is erbij betrokken, maar juist als afleider van zichzelf. Daarin hebben we elkaar niet mee. Christus zorgt Zelf voor Zijn eigen eer. Deze prediking lijkt een dwaasheid. Maar deze rijkmakende inhoud mag de prediker steeds weer opnieuw doorgeven, tot grote vreugde voor het eigen hart. Paulus heeft hier het oog op "men". Dat is heel onbepaald. Daar kan uw naam ingevuld worden, zo hoop ik, aldus de predikant. Daartoe heeft de Heere Jezus Zelf hem bijgestaan. Wat heeft deze enige Naam velen, maar ook de predikant zelf, veel vreugde gegeven. Bent u aangaande Hem ook verzekerd geworden? Hier kan geen vraagteken overeind blijven. Het gaat om uw persoonlijke verzekering van Uw heil in Christus. Onzekerheid is een groot gevaar voor de eeuwigheid. Roeping

en verkiezing moeten we door genade, vastmaken, zo maant het Woord. Zo is de prediking tegelijk ernstig en ook sterkend.

Tenslotte getuigt de apostel dat hij verlost is uit de muil van de leeuw. Dat gold voor Paulus letterlijk. Hij was tot nu toe aan de klauwen en de muil van Nero ontkomen. Maar in dieper verstaan denk ik hier aan de duivel, die rondgaat in de kerk en in de wereld. Hij is de briesende leeuw, die zoekt te verslinden. Dat maakt de kerk, waar de duivel ook getrouw aanwezig is, tot een gevaarlijke plaats. Juist de voorgangers staan bloot aan zijn wrede tactieken. Hij richt zijn pijlen juist ook op hen, de preekstoel ligt onder vuur, het vuur van de hel. Wat kan er niet met Gods knechten gebeuren. Hoe verootmoedigend moet erkend worden dat de Heere voor veel heeft willen bewaren. De duivel kan heel dichtbij zijn. Paulus spreekt niet alleen over de leeuw, maar over de muil van de leeuw. De klappende kaken kunnen dichtbij zijn. Dat is ook ondervonden, maar de Heere heeft uit zijn muil verlost. Hoe almachtig blijkt dan de hulp des Heeren te zijn, en hoe betrouwbaar.

KERKVISITATIE

Zo noemen we de dienst van de classis aan haar lidkerken, waarin de classis opzicht uitoefent en raad geeft in voorkomende gevallen.

Art. 44 van onze Kerkorde stelt hier toe de verplichting. Jaarlijks zullen twee broeders, meestal predikanten, enkele gemeenten bezoeken. U kunt het ieder jaar horen afkondigen vanaf de kansel dat op een bepaalde datum de classis de kerkenraad zal visiteren. Bent u lid van de kerken, dan hebt u eventueel gelegenheid om de betreffende vergadering te bezoeken, indien u een dringende zaak daartoe hebt. Op deze wijze oefent de classis, in feite dus het kerkverband, toezicht uit op de participerende gemeenten. Het is van belang dat dit gebeurt. Het is tegelijk ook belangrijk, dat u als lid weet wat dit betekent.

Er is een lijst met heel veel vragen opgesteld, waarin de broeders van de classis informeren naar de stand van zaken in een gemeente. Het gehele gemeentelijke leven komt aan de orde. Niet alleen de kerkelijke organisatie, maar vooral ook de geestelijke aspecten van het gemeentelven. Het

Zo zien we dat de prediking zich bevindt in het krachtenveld van hemel en hel, van Christus en tegelijk ook van de duivel. Daartussenin staat de nietige en zwakke mens. Daar zit de gemeente, veelal zich te weinig bewust van de ernst der dingen. Dan kunnen we niet rustig in de bank zitten en toekijken hoe alles gaat, maar dat gaat het om leven of dood, om hemel en hel.

We mogen eindigen met de volgende woorden van vers 18: "en de Heere zal mij verlossen van alle boos werk en bewaren tot Zijn hemels koninkrijk; Dewelke zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid, Amen".

Na de dienst werd een brief van de consulent, ds. De Haan, voorgelezen en sprak br. Lodewijk hartelijke woorden tot de scheidende predikant, die evenwel bij de gemeente blijft behoren. Br. Lodewijk gewaagde terecht van verbondenheid en eenheid.

De toespraken werden beantwoord. Aan de classis werd gevraagd: was ik, met mijn gemeente nu een witte raaf of het zwarte schaap?

We zongen tenslotte Psalm 106:26: Geloofd zij Israels grote God!

lijkt me om die reden goed, dat ik in de komende maanden u meeneem naar enkele zeer wezenlijke vragen, die bij gelegenheid van de visitatie gesteld worden.

Klein Azië

Ik wil eerst iets schrijven over de visitatie zelf. Gods Woord geeft aanleiding om als kerken gestalte te geven aan het onderlinge meeleven. Vooral de pastorale brieven, geschreven door Paulus aan Timotheus en Titus bevatten heel veel ambtelijke regels en aanraders voor de gemeenten van die tijd. Maar vooral de brieven vanuit de hemel, door Christus Zelf geschreven aan de zeven gemeenten van Klein Azië, bevatten scherpe diagnoses en vriendelijke raadgevingen aan het adres van de gemeenten. In deze brieven zouden we modellen kunnen aantreffen voor een kerkvisitatie. Om welke zaken gaat het? Hoe is niet alleen een classis, maar vooral de Koning der Kerk betrokken bij de gemeenten? In deze brieven vinden we een duidelijke beschrijving van de strijd die een gemeente te voeren

heeft, maar ook komen daarna aan de orde vermaningen en vertroosting, alsook beloften en bedreigingen.

Er blijkt dan een groot verschil te zijn tussen het opzicht van Christus over Zijn gemeenten enerzijds en het meeleven van een classis anderzijds.

De Heere Jezus kent ten volle de situatie in Zijn Kerk en Hij spreekt ook met het hoogste gezag. Ons visiteren komt niet verder dan Bijbels vermaan en geestelijke bijstand, waarbij de stellige toon uit Openbaringen grotendeels ontbreekt. Ons spreken is slechts een afgeleid spreken, ook al kan het van grote betekenis zijn.

Ik heb vaak de behoefte gevoeld bij mijzelf aan een brief vanuit de hemel, geschreven aan de gemeente waartoe ik behoor. Natuurlijk besef ik dat dat op die manier niet gebeuren zal en gebeuren kan. Maar ik vermoed dat elke dienaar des Woords er zeer mee gebaat zou zijn als hij eens precies wist hoe de geestelijke stand van zaken in zijn gemeente is. We zullen als ambtsdragers worstelen met de vraag hoe de Heere onze gemeente en dus ook onze arbeid, beoordeelt.

In breder verband geldt dat ook. Hoe is de werkelijke beoordeling van de toestand in de wereld of in ons land? Hoe denkt de hemel over onze kerken in het meervoud?

Hebt u als lezer van ons blad en tevens als lid van een plaatselijke gemeente er enig vermoeden van hoe de Heere uw gemeente beoordeelt? Dat oordeel ligt er en het is bij God bekend. Het onderzoeksrapport over uw en mijn gemeente bestaat in volle realiteit. Als het goed is, zullen ook wij, leden van een gemeente, de belangen van die gemeente dragen op ons hart. Het is daarbij nogal een verschil of mijn gemeente Laodicea is of Smyrna gelijk. De prediking krijgt daardoor een geheel ander karakter. De hoofdzaak is wel gelijk, maar de accenten liggen dan wel heel anders. En de prediking is toch concreet gericht op de situatie in die en die bepaalde gemeente.

Kerk

Je hoort vaak zeggen: Het is overal wat; hier vind je wat en daar laat je wat. Er ligt een stukje waarheid in die benadering. We scheren dan alle gemeenten wel over één kam. We zijn allemaal van dezelfde lap gescheurd. Misschien hebben de mensen in Klein Azië ook wel een soortgelijk generaliserend oordeel over hun gemeenten gehad. Maar op die

manier blijven de zaken wel erg onduidelijk. De preken zouden op die manier wel eens te hoog kunnen blijven zweven. Ze worden niet concreet en persoonlijk toegepast.

Aan dat persoonlijk toegespitste spreken bestaat onder ons wel behoefte. Ook Gods Woord geeft daar sterke aanleiding toe. Ezechiël spreekt van het zwakke, het kranke, het verlorene, het gebrokene, het weggedrevene en het sterke en vette. Het zou leerzaam zijn over deze categorieën eens na te denken. Paulus spreekt tegenover de Thessalonicenzen over de ongeregelde, de kleinmoedigen en de zwakken. Er is dus tussen de leden van een gemeente een groot onderscheid. Dat onderscheid behoort dan ook uit te komen in de prediking.

Zo is er echter ook een groot onderscheid tussen de gemeenten in onze tijd. Er zijn gemeenten in deze dagen en in onze eigen kring bekend, waarvoor vele dienaren des Woords wel een zekere zwak hadden. Dit vanuit de ervaring die we op de kansel hebben over de betrokkenheid van een gemeente en het luistergedrag. Daartegenover waren of zijn er ook wel andere plaatsen, die niet zo'n beste naam hebben, al zou ik van de laatste soort geen directe voorbeelden weten.

kerken

De vraag is van belang: Hoe zou de grote Kervisitorator denken over mijn gemeente? Een deel van mijn lezers zal misschien spelen met de gedachte dat zijn of haar gemeente een Laodicea-gemeente is. We zullen in deze dagen allen wel zekere trekken herkennen uit die gemeente. Er lopen lijnen vanuit Laodicea naar onze tijd. Dit heeft te maken met het algemeen karakter van onze tijd. Er bestaat een uitleg die ervan uitgaat dat elke gemeente van die zeven een periode uit de kerkgeschiedenis voorstelt. Wij zouden dan leven in het Laodicea-tijdperk. We propageren deze opvatting zeker niet, want daardoor gaat het specifiek eigene weer grotendeels verloren.

Er ligt echter wel een kern in. Maar tegelijkertijd zou het ook kunnen dat wij de geest van de gemeente van Efeze uitademen. Bedenken we dan echter wel dat deze hemelse visie een heel ander karakter heeft dan een vriendelijk gesprek tijdens een visitatie onder ons. Wat zou het diep ernstig zijn, als uw of mijn gemeente de trekken vertoont van Laodicea? In dat

geval staat het oordeel voor de deur. Of er zou nog bekering kunnen ontstaan, maar deze komt juist tot stand op een diep ontdekkende en een werkelijk hartverscheurende inventarisatie van de geestelijke balans. Stellen we de diagnose niet echt eerlijk, dan schieten de preken hun doel voorbij. Heel veel preken bevatten slechts algemeenheden. Dat was niet het geval met de preek die Edwards hield in zijn gemeente, een preek, die de aanleiding was voor een grote opwekking.

Ik geef maar een voorbeeld. De gedachte is algemeen en veel voorkomend, dat altijd en overal de beloften van het volle evangelie geprekeet moeten worden. Maar de brief aan Laodicea geeft een heel andere "preekschets" ten beste. Daarin gaat het dan toch vooral om het diep ernstige oordeel over het verval in Laodicea. In Laodicea zou een enigmatische eenzijdige belofteprediking een slag in de lucht zijn. Zo zou het kunnen zijn met veel preken uit onze tijd.

KONING SAUL (11)

In 1 Sam. 31 wordt ons Sauls roemloos einde beschreven op het gebergte van Gilboa. Als de Filistijnen hem bijna te pakken krijgen, vliegt de doodsangst hem naar de keel. Hij ziet geen uitweg meer. Geen schreeuw om Gods genade stijgt ten hemel. Wel een verzoek aan zijn wapendrager om hem te doden en zodoende uit de wrede hand der Filistijnen te redden. Aan Gods wrekende hand denkt hij niet. God heeft hem verlaten en zijn wapendrager weigert aan Sauls laatste verzoek te voldoen. Dan valt hij in zijn eigen zwaard en sterft. De beminlijke en veelbelovende jongeling van eertijds is een zwakke, bange man geworden, van God en van de mensen verlaten. Zo verlaat hij dit aardse tranendal, zonder hoop en ongetroost. Wie zou niet wenen?

David heeft bij het horen van deze ramp, waarbij ook Sauls zonen en Davids zielevriend Jonathan omkwamen zijn klagzang gezongen. Daarin roemde hij Saul als een dapper held, de gezalfde, de beminde en liefelijke, sterk als een leeuw, die Israels dochteren kleedde met goud, scharlaken en weelde. Maar wat is een mens die niet bekleed is met Christus' gerechtigheid? Zij storten van de top van eer, in eeuwige verwoesting neer!

Omgekeerd zou het ook zo kunnen zijn, dat er in Smyrna, een van de betere gemeenten, stenen voor brood zouden geboden worden, als men slechts het oordeel zou voorstellen.

Dan is er nog iets. Het welzijn van die zeven gemeenten werd vooral op het adres en het hart van de voorganger der gemeente gebonden. Denk ook daar niet gering over. Zij worden in ieder geval persoonlijk verantwoordelijk gehouden voor de eerlijke verwerking van hetgeen de verhoogde Zaligmaker aan Zijn Kerk schrijft. Als ik dat bedenk, is het echt niet zo makkelijk om afscheid van een gemeente te nemen.

Kom, denk eens biddend na over de vraag hoe uw gemeente er in het licht van Gods Woord, voorstaat. Wacht u voor een te snel oordeel. Maar blijf ook niet steken in algemeenheden. Dit geldt voor ambtsdragers en ook voor gemeenteleden, die een welgevallen hebben aan Sions stenen.

P. Roos

Dat Saul volkomen in de greep van satan was, blijkt dus ook uit zijn zelfmoord. Hoe machtig is de boze en hoe zwak is ons vlees. Gelukkig die zich daarom leerde sterken in de Heere, zijn God. Vele kunnen de tegenspoeden van de rechtvaardige zijn, maar uit alle die redt hem de Heere. Hij zal zijn voet niet laten wankelen, want zijn Bewaarder is sterk!

Een mens kan gebukt gaan onder list en geweld van de duivel en onder Gods toelating kan het ver gaan. Dat wil ik niet ontkennen. Ons past het oordeel over anderen nooit, ook niet als het mensen betreft, die de hand aan eigen leven slaan. Maar bij Saul wordt ons toch wel duidelijk dat hij zich steeds meer van God verwijderde en zich tenslotte geheel overgaf aan de boze, zoals we in de droeve geschiedenis van Endor hebben gezien.

Nu we afscheid moeten nemen van koning Saul, stellen we de vraag waar het nu op vast heeft gezeten in zijn leven. Is het niet dat hij weigerde David te erkennen als de man naar Gods hart? Dat is wel moeilijk voor een mens, om troonsafstand te doen, maar Jonathan heeft het toch ook door Gods genade mogen doen? Als er één reden tot jaloezie kon hebben,

was het Jonathan, de kroonprins wel! Toch mocht hij zich met Gods wil verenigen. Zie eens wat Gods wonderwerk van genade vermag! O, vrezen we de hoogmoed van ons bestaan toch en smeken we om een geest van ootmoed.

Saul liet de goddeloze Agag in leven en vervolgde de vrome David. Daaruit blijkt dat hij de verkeerde kant had gekozen. Zijn wij er al aan ontdekt dat ons hart en leven van nature is als dat van Saul? Gaan niet daarom mensen verloren, niet omdat ze die of die zonde hebben gedaan, maar omdat ze Koning Jezus niet wilden erkennen als de grote Davidszoon, de Gezalfde des Heeren? Als David Saul al erkende als de gezalfde des Heeren, hoeveel te meer moesten wij de Heere Jezus erkennen, Die de liefde van ons hart zo eeuwig waard is! Een mens moet leren sterven aan zijn eigen ik en wil. Het is Christus Die ons dat in liefde door Woord en Geest leren wil. Als Hij Zijn onuitspreklijke zondaarsliefde in

het hart uitstort, gaat mijn eigenwaan en eigenliefde een knak krijgen en van lieverlee sterven.

Het is een levenslange les. Maar ook zo'n vruchtbare les. Want je leven verliezen, met alles wat het van nature is en heeft, dat is enkel winst. Maar wie zijn leven zal zoeken te behouden, die zal het eeuwig verliezen! Dat predikt ons de geschiedenis van Saul. Kust daarom nog heden de Zoon en val Hem te voet. Opdat Hij niet toorne en wij op de weg omkomen, als Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden! Welgelukzalig als we met David de goede keus mogen doen, want:

*Welzalig zij, die naar Zijn reine leer,
In Hem hun heil, hun hoogst geluk
beschouwen.*

*Die Sions Vorst erkennen voor hun
Heere.*

Welzalig zij die vast op Hem betrouwen!

K. Hoefnagel

onderwijzer met zoveel nadruk zijn leerling naar de 'waarachtige' bekering." Op 10 juli 1740 werd hij predikant van Kralingen. Hij werd bevestigd met de woorden uit Openbaring 2:10 "Zij getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens." Tot zijn dood toe heeft hij mogen arbeiden in Kralingen. Op 49-jarige leeftijd trad hij in het huwelijk met Johanna Bichon, die 45 jaar oud was. Uit dit huwelijk werden geen kinderen geboren.

Groot verval

De Gouden Eeuw, de eeuw voordat Theodorus van der Groe leefde, was een tijd van bloei geweest. Dit geldt zowel het maatschappelijk terrein als het kerkelijke leven. Veel vertegenwoordigers van de Nadere Reformatie leefden in de 17e eeuw. Denk bijvoorbeeld aan de bekende Voetius. De 18e eeuw was daarentegen een eeuw van verval. Het ging economisch bergafwaarts. Dit klinkt door in de biddagpreken van Van der Groe. In deze biddagpreken riep Van der Groe ernstig op tot wederkeer en bekering. Ook kerkelijk waren er grote zorgen. Als boetgeant legt Van der Groe de vinger bij het droevig verval in Gods kerk: het ontbreekt bij velen aan de ware bevinding. Als oorzaak van het verval ziet Van der Groe het gebrek aan geestelijke kennis. Er is maar weinig kennis van God, van Zijn waarheden, van Zijn wegen en van Zijn werken. Er is in zijn dagen sprake van veel geesteloze en schoolse letterkennis, waardoor alleen de woorden en de uitwendige vormen van Gods Woord worden bewaard, zonder waarachtig licht van genade, van kracht, van geest en leven in het hart. Er is sprake van openbare zonden en goddeloosheden, waartegen Van der Groe krachtig waarschuwt in zijn biddagpreken. Er is geveinsdheid en huichelarij, onwetendheid, lauwheden en twijfel, verdorvenheid en geesteloosheid. In een biddagpreek over Jesaja 29:10 lezen we het volgende: "Dat dodelijk verval in kennis, in geloof, in heiligheid en in alle delen van de godsdienst, dat nu overal gevonden wordt onder de leraars en andere dienaren van de kerk: een verval zo droevig, zo groot en zo algemeen dat het nauwelijks te noemen of te beschrijven is." Van der Groe vroeg zich af of er nog wel kennis was van tweeërlei genade en overtuiging. De tijd waarin hij leefde kenmerkte zich naar zijn gevoelens vooral door duis-

THEODORUS VAN DER GROE

Theodorus van der Groe werd nu ruim drie eeuwen geleden op 3 september 1705 te Zwammerdam geboren. Hij was predikant van 1730-1784. In Rijsaterwoude mocht hij arbeiden van 1730-1740. In deze gemeente is Van der Groe tot waarachtige bekering gebracht. Daarna heeft hij gearbeid in Kralingen van 1740-1784, zijn sterfjaar. Hij mocht getrouw zijn tot de dood en de kroon des levens ontvangen.

Levensloop

Theodorus van der Groe werd 3 september 1705 te Zwammerdam geboren. Hij is één van de bekendste vertegenwoordigers van de Nadere Reformatie. Hij wordt wel gezien als de laatste vertegenwoordiger van de Nadere Reformatie. Het is een bekende uitdrukking: 'Van der Groe deed het hekje toe.' Zijn vader was ds. Ludovicus van der Groe, predikant in Zwammerdam. Theodorus had een oudere zuster, Eva, en een jongere broer, Simon. Zijn vader, Ludovicus van der Groe, overleed op bijna veertigjarige leeftijd na een lang en smartelijk ziekbed. De weduwe moest verder voor haar kinderen zorgen. Na de lagere school doorlopen te hebben, ging Theodorus naar de Latijnse school (te vergelijken met het gymna-

sium). Daarna studeerde hij theologie in Leiden. Na zijn beroepbaarstelling duurde het een half jaar voordat hij een beroep kreeg van de gemeente van Rijsaterwoude. Hij werd daar tot predikant bevestigd op 19 maart 1730. Maar de jonge predikant was onbekeerd. Hij predikte Christus en wees de enige Weg aan. Maar zelf kende hij Christus niet en was blind in de weg die de Heere met Zijn uitverkorenen houdt. Er was een vrouw die af en toe bij Van der Groe kerkte en het middel mocht zijn in Gods hand tot zijn bekering. In de herfst van 1735 werd hij op 30-jarige leeftijd krachtadig bekeerd. Hierdoor werd zijn prediking verdiept. Diep daalde hij af in de doodstaat van de mens. Hij peilde de arglistigheid van het verdorven hart. Zelfonderzoek ging hij sterk beklemtonen. Hij riep zijn hoorders op zich te toetsen aan de Bijbel. Het ging ook doorklinken in zijn prediking alles schade en drek te achten om de uitnemendheid van de kennis van Christus. In een preek gehouden 19 augustus 1736, dus na zijn bekering, lezen we als slot: "Ziedaar, mijne toehoorders, zo hebben we u dan voorgesteld en opgelegd, hoe velerlei valse en bedrieglijke soorten van schijnbekeringsen er wel in de wereld zijn. Daarom, met recht vraagt de

ternis, dwaling en verleiding. De waarheid struikelde op de straten.

Toetsteen

In de jaren 1752/53 gaf Theodorus van der Groe zijn levenswerk uit onder de titel "Toetsteen der ware en valsche Genade." In de Toetsteen wordt onderscheid gemaakt tussen de zaligmakende genade en de gemeene gaven of werkingen van de Heilige Geest. De Toetsteen bestaat uit vier hoofdstukken, uitgegeven in twee delen. Het eerste hoofdstuk is een inleiding tot het gehele werk. In de andere drie hoofdstukken is de Heidelberger Catechismus gevolgd. In de Toetsteen loop de bespreking van de algemene, niet zaligmakende bevindingen gelijk met de behandeling van de zaligmakende bevindingen. In het wezenlijke verschil tussen de tweërlei werking van de Heilige Geest ligt de scheiding tussen het geestelijke leven en de geestelijke dood. In de Toetsteen wordt ook geschreven over de rechtvaardigmaking, over de bekering en over de Wet. Het gaat in de Toetsteen over het verschil tussen het zaligmakend werk des Geestes in de harten der oprecht gelovigen en het schijngeestelijk werk van de geveinsden en tijdgelovigen. De kennis in ware gelovigen en wedergeborenen is heel anders dan die in tijdgelovigen en onwedergeborenen. De ware gelovigen hebben een ware kennis, ware bevinding, van God en Zijn Woord. Zij hebben een ware geestelijke kennis door de verlichting van de Heilige Geest in hun gemoed. De tijdgelovigen en onwedergeborenen kunnen enige kennis van God en van de waarheden van het Evangelie hebben, maar het is geen ware kennis, geen ware bevinding. Het is alleen maar een algemene en natuurlijke kennis door de algemene verlichting van de Heilige Geest. Er kan wel enige ware uitwendige kennis zijn, maar de inwendige, zaligmakende kennis wordt gemist. Het is mogelijk rechtzinnig over de zonde te spreken en dit aan anderen voor te houden, zonder zaligmakende hartekennis van de zonde. Van der Groe gebruikt het voorbeeld van een blinde. Een blinde kan uitwendig en voorwerpelijk weten hoe dingen eruit zien, maar hij heeft zelf nooit die dingen gezien. We mogen ons de vraag wel stellen: Is mijn kennis van God en Zijn Woord de ware kennis? Is wat ik voor bevinding houd de ware bevinding? Want

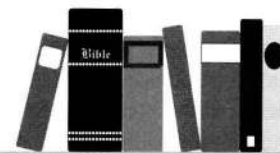
er kunnen aandoeningen zijn in het gemoed, de prediking kan veel veranderingen te weeg brengen, terwijl er geen ware bevinding is. Gods Woord is het enige richtsnoer in deze zaken.

De Nijkerkse beroeringen

Hoe oordeelde Theodorus van der Groe over de zogenaamde Nijkerkse beroeringen? Deze beroeringen ontstonden in 1749. Van der Groe heeft erover geschreven in biddagpreken en in zijn boek 'Toetsteen der ware en valse genade'. Ds. Kuypers hield 16 november 1749 in Nijkerk een preek over Psalm 72:16 "Is er een handvol koren in het land op de hoogte der bergen, de vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon." De onbekeerden werd het gevaarvolle van hun toestand onder ogen gebracht. De volgende avond gaf hij openbare catechisatie over de tekst en de gehouden preek. Veel mensen werden hierdoor geraakt. Er was in de weken die hierop volgden in de straten van Nijkerk een groot geroep en gewezen te horen. Mensen waren maar van één ding vervuld: 'Hoe krijg ik een genadig God?' Een bekende herbergier sloot zijn herberg en maakte het geschikt voor godsdienst oefeningen. Was dit zaligmakend werk of waren het uitingen van wonder- en tijdgeloof? In de toetsteen veroordeelt Van der Groe zogenaamde enthousiasterij. Was Van der Groe te radicaal in zijn veroordeling? We lezen op blz. 131 van het boekje van W. Fieret: "Hierop is een genuanceerd antwoord te geven. Ds. Van der Groe bracht zelf ook nuances aan. Toch heeft hij vanuit pastorale bewogenheid te weinig oog gehad voor de positieve kanten van de gebeurtenissen in Nijkerk en elders. Het heeft er alle schijn van dat hij te veel de Nijkerkse beroeringen vereenzelvigde met niet-gereformeerde en onbijbelse mystiek." Op blz. 133 lezen we: "Deze vier aspecten – het diepe besef dat hij leefde in een tijd van groot verval, de sterke nadruk op het onderscheid tussen waar en vals geloof, een strak logische denktrant en een pessimistische toekomstvisie – kunnen gezamenlijk ter verklaring worden aangevoerd voor het scherpe oordeel over de Nijkerkse beroeringen."

N.a.v. W. Fieret, *Theodorus van der Groe, Bewogen zielzorger in een eeuw van verval*, 148 blz., € 14,90, Uitgeverij Den Hertog – Houten, 2005, ISBN 90-331-1953-6.

A. van Heteren

BOEKBESPREKINGEN

Theodorus Avinck, Wendt u naar Mij toe, 101 blz., € 11,90, Uitgeverij Den Hertog, Houten, ISBN 90-331-1937-4. Dit boekje vormt een deel van de serie "vaderlands erfgoed". De auteur was ouderling te Utrecht en leefde van 1740-1782. Evenals de ouderlingen Lambertus Myseras en Justus Vermeer heeft hij geschriften mogen nalaten die het lezen vandaag zeker nog waard zijn. Het boekje bevat een drietal preken over de volgende teksten: Jesaja 45:22, Johannes 6:65 en Jesaja 45:24. Zij zijn afkomstig uit de eerste bundel "Praktikale verhandelingen". De eerste bundel verscheen in 1779 en de tweede in 1787. Met goedvinden van de Utrechtse kerkenraad behandelde Avinck tijdens onderlinge bijeenkomsten voor een aantal mensen geestelijke onderwerpen. Graag sprak hij over de werkzaamheden van het ware zaligmakende geloof. Avinck was een liefhebber van de geschriften van Owen en van de Erskines. Hij was bevriend met Alexander Comrie en schreef een voorbericht bij dienst catechismusverklaring. We willen om u een indruk te geven van de inhoud van de verhandelingen ten slotte een citaat geven uit de verhandeling over Jesaja 45:22 "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden alle gij einden der aarde; want Ik ben God en niemand meer." We lezen op blz. 23: "Kom zo blind als u bent, en laat Mij over u lichten. Kom zo dwaas en onkundig als u bent, en laat u door Mij leren. Kom zo schuldig als u bent en laat u door Mij verzoenen, zo onrein als u bent en laat Mijn bloed u reinigen, zo harteloos en indrukloos als u bent en laat Mij uw stenen hart wegnemen. Met één woord: Hoe slecht u ook zijn mag, wendt u naar Mij, en laat Mij de eer hebben die Mij toekomt, dat Ik de volkomen Zaligmaker ben."

Ds. W. van Gorsel, *Vrije gunst alleen*, paperback, 71 blz., € 4,85, Uitgeverij Den Hertog, Houten, ISBN 90-331-1940-4. De auteur is eindredacteur van het Gereformeerd Weekblad en is hervormd emeritus predikant. Het boekje bevat elf korte meditatieën in

een tamelijk grote duidelijke letter over de Efezebrief. Zodoende is het boekje ook voor ouderen geschikt om het te lezen. Een kernachtige passage op blz. 32 willen wij u doorgeven: "Gratie, die pas waarde krijgt op het schavot. Het doodvonnis is terecht uitgesproken. Maar er is gratie verleend. Dat heet gadeloze ontferming, dat genade, rijk en vrij..."

Ds. J. van Amstel, Zit het in de prediking? Paperback, 87 blz., € 8,95, Uitgeverij Frits Hardeman, Ede, ISBN 90-76430-28-1.

Ter gelegenheid van het veertigjarig ambtsjubileum van de auteur is dit boekje met de al eerder gepubliceerde artikelen verschenen. Het is bedoeld om ouderlingen toe te rusten wat het toezicht houden op de prediking betreft. In het voorwoord stelt de auteur dat het boekje geen aanspraak maakt op volledigheid. Er zou ook nog gewezen kunnen worden op dogmatische, wettische, ernstige en gunnende prediking. De auteur boogt dan ook geen compleet overzicht te geven van allerlei soorten prediking, maar hij wil slechts het licht laten vallen op een aantal wezenlijke facetten. Een enkele terloopse opmerking willen we maken: op blz. 20 signaleerden we een storende fout; solo i.p.v. sola. In hoofdstuk 5 "Christus prediking" wordt terecht verwezen naar het boekje van prof. G. Wisse 'De ambten van Christus.' Eerder droeg dit boekje de titel "De ambtelijke bediening van den Christus in de gelovigen."

Dit boekje is het zeker waard nog gelezen en bestudeerd te worden door ambtsdragers. Er wordt door ds. Van Amstel gewaarschuwd tegen een oppervlakkige aanraking door de preek, wat weer overgaat, wat tijdge-loof is (blz. 56). Op blz. 77 wordt enerzijds gesteld dat men voorzichtig dient om te gaan in de prediking met het prille geestelijke leven, anderzijds wordt gesteld dat in onze tijd afsnijdende prediking nog meer nodig is dan vroeger.

Op blz. 85 wordt terecht neergeschreven dat de Abrahamspositie de Adamspositie niet opheft. In kort bestek wordt heel wat geboden wat dienstbaar kan zijn voor ouderlingen om hen te beter toe te laten zien op de prediking. Het zou winst zijn wanneer alle chr. geref. kerkenraden dit boekje ter hand zouden nemen.

Eduard Meiners, Een verzoening voor onze zonden, 100 blz., €11,90, Uitgeverij Den Hertog, Houten, ISBN 90-331-1938-2. Dit boekje verschijnt in de serie "vaderlands erfgoed." Eduard Meiners werd in 1691 te Emden geboren (Oost-Friesland). In 1723 werd hij predikant in Emden. Daar heeft hij mogen arbeiden tot zijn sterven toe in 1752. Nadat hij 's morgens nog geprekeet had, mocht hij 's avonds al zijn wens verkrijgen in te gaan in de stad welker Kunstenaar en Bouwmeester God is, en waar geen inwoner meer zal zeggen: Ik ben ziek. In dit boekje zijn twee preken opgenomen: De eerste heeft als titel: Jezus de Borg der uitverkorenen; de tweede: Jezus maakt de dode uitverkorene levend. De preken zijn afkomstig uit "Christus alles en in allen" dat in 1724 verscheen. Ds. Brinkman (bekend van de catechismusverklaring van ds. Ferré en Brinkman) schreef in de vierde druk van dit boek: "De naam van Eduard Meiners is vanwege zijn uitnemende werken, vooral over de Brief aan de Romeinen (Emden 1744), en over de Praktikale Godgeleerdheid (Emden 1738), van zulk een liefelijke reuk in ons vaderland, dat de naam van Eduard Meiners voor een boek geplaatst, alleen al genoeg is om het vrij algemeen, althans bij allen wiens rieken in 's Heeren vreze is, begeerlijk te maken.' Behartenswaardige zaken worden door de auteur naar voren gebracht. Op de blz. 32-36 noemt hij kenmerken waaraan men zich kan toetsen of men deel aan de Borg heeft. De auteur was geen vreemdeling van de ware bevinding. We lezen op blz. 94-99 over *geestelijke flauwten*; "Zoals degenen die lichamelijk leven soms wel in zwijm vallen en aan flauwten blootstaan, zo gebeurt het ook wel dat degenen die geestelijk leven, verflauwen, daar zij in- en uitwendig niet zo levendig meer werkzaam zijn als tevoren, maar vanbinnen als levenloos en dood zijn, en naar buiten toe zich als dor en verstorven vertonen zoals de bomen in de wintertijd, waaraan noch bladeren, noch bloesem, noch vruchten bespeurd worden. Echter is en blijft er toch altijd leven over in het hart. De wortel der zaak wordt daarin gevonden (Job 19:28). Bij wie het zo gesteld is, blijft het zaad Gods in hem, volgens 1 Johannes 3:9." Ook over de levendmaking schrijft hij mooie dingen. Zo lezen we bijvoorbeeld op blz. 62 "De mens leeft geestelijk als hij de

ledematen van het lichaam tot de dienst des Heeren gebruikt. Als hij zijn ogen gebruikt om daarmee de wonderen des Allerhoogsten te aanschouwen; zijn *oren* om daarmee te vernemen hetgeen hem nuttig, nodig en heilzaam is, zijn *tong* om daarmee Gods lof te vertellen en de naaste te stichten en niets te spreken dan hetgeen nodig en dienstig is; zijn *handen* om daarmee het goede te doen en het werk van zijn roeping in de vreze des Heeren vlijtig waar te nemen; zijn voeten om daarmee te gaan tot zulke plaatsen waar Gods Woord verkondigd en tot stichting gesproken wordt. Kortom, als hij zijn leden, volgens Paulus' les, Gode stelt tot wapenen der gerechtigheid (Rom. 6:13).

B.A. Ramsbottom, William Gadsby, vert. S. Houtekamer, 266 blz., € 22,50, Uitgeverij Den Hertog, Houten, ISBN 90-331-1928-5. De auteur is predikant van de Strict Baptist gemeente in Luton (nabij Londen). S. Houtekamer heeft een goede vertaling geleverd. Het boek is de eerste biografie die van Gadsby is verschenen. Gadsby leefde van 1773-1844. In zijn jeugd heeft hij grote armoede meegemaakt. Hij is wever geweest van beroep net als twee andere bekende predikanten: John Warburton en John Kershaw. Zijn eerste preken hield Gadsby in een oude schuur in Hinckley. Later werd er een nieuwe kapel in Hinckley gebouwd. Samen met zijn zoon richtte hij het bekende blad 'The Gospel Standard' op in 1835. Het is het oudste religieuze maandblad dat nog bestaat. In de industriestad Manchester is hij wel 38 jaar lang predikant geweest. Daar heeft hij veel mogen betekenen voor de *arbeidersbevolking*. Gadsby had een brandende afschuw van onrechtvaardigheid en intens medelijden met de ellende van de armen. Hij toonde zich betrokken bij maatschappelijke zaken. Gadsby heeft heel veel weggegeven aan armen. Op zijn sterfbed verkeerde hij eens in duisternis omdat hij ermee werd aangevallen dat hij niet mild genoeg voor de armen was geweest. Twee dingen zien we hier: de duivel laat het werk van God niet onbestreden en een teer geweten. Gadsby is vooral nog bekend vanwege de *hymns* die hij heeft gedicht en nog gebruikt worden bij de Strict Baptists. Velen hadden grote achting voor William Gadsby. Ds. J.C. Philpot noemde Gadsby de grootste predi-

kant die God heeft opgewekt sinds de dagen van Huntington. De bekende John Warburton, die door Gadsby werd gedoopt in Manchester, zei nadat hij Gadsby voor het eerst had horen preken: "Mijn ziel werd aan hem verbonden als de ziel van Jonathan aan David en mijn oren werden aan de deurpost genageld. Er is

wel gezegd dat Gadsby een *antino-miaan* was. Maar die beschuldiging is niet terecht. We lezen daarover op blz. 45 en 46. We geven een citaat van blz. 46 waaruit het standpunt van Gadsby duidelijk blijkt: "'De vreugde van de gelovige is te luisteren naar de raad van de apostel om zich zo te gedragen dat zijn wandel het Evangelie waardig is, om door het geloof te leven, door het geloof te handelen, en zich te verheugen in Christus als zijn wijsheid, gerechtigheid, heiligmaking en verlossing, leven, vrijheid, ja, alles in allen, en om edelmoedig te handelen en om God te dienen in nieuwigheid des geestes.' Ik vind dat niets zo'n slag toebrengt aan de zonde dan een zoete openbaring van God aan mijn ziel, wat me doet gevoelen dat ik der wet gestorven ben door het lichaam van Christus; en als dit de ziel er niet toe beweegt om heiligheid lief te hebben, dan zal niets dat doen.'" De gang van zaken in de gemeente van Manchester toont ook duidelijk dat Gadsby geen antinomiaan was. Op blz. 109 lezen we dat er geen kerk in Manchester was waar de tucht zorgvuldiger werd gehandhaafd en onze-

delijke personen ernstiger vermaand werden of strenger afgesneden werden dan bij Gadsby. Zijn leer leidde dus echt niet tot losbandigheid. Op blz. 62 lezen we van de wonderlijke bekering van een kreupele jongen. Gadsby werd bij hem geroepen toen hij op sterven lag. Maar hij kende de jongen niet. Toen vertelde de jongen aan Gadsby wat er gebeurd was. "Alles wat ik in de kerk hoorde, was dat je de wet moest houden tot ik werkelijk voelde dat we allemaal veroemd zouden worden. Maar in deze nood passeerde ik op een dag uw kapel en terwijl ik de mensen naar binnen zag gaan, dacht ik dat ik ook maar naar binnen moest gaan. Maar ik ben een arme invalide. Dus wachtte ik tot ze allemaal binnen waren en toen kroop ik naar binnen en ging op de trap van de galerij zitten. Ik kon er dan weer uit voor de mensen eruit gingen, zodat ze niet op me zouden trappen. Hij noemde toen de tekst, terwijl hij eraan toevoegde: En de Heere stelde me in staat te geloven tot mijn eigen bemoediging en troost." Gadsby is gestorven op de leeftijd van 71 jaar. Zijn laatste woorden waren: "Vrije genade! Vrije genade! Vrije genade!" Op zijn lessenaar werd een strookje papier gevonden waarop Gadsby vroeg het volgende op zijn grafsteen te zetten: 'Hier rust het lichaam van een verachtelijk zondaar, Die geen hoop had dan de verkiezende genade; De liefde, het bloed en leven, en de gerechtigheid van God Was zijn zoete onderwerp; en dat heeft hij overal verkondigd.'" Er zou nog vele meer uit het boek geciteerd kunnen worden. We hebben het boek met belangstelling gelezen. Het is zeker het lezen waard. Daarbij dient wel bedacht te worden dat we het niet eens zijn met de opvatting van Gadsby aangaande de doop en zijn independentistische kerkelijk standpunt waardoor de plaatselijke gemeente vrijwel geheel zelfstandig is. We willen dit boek desondanks aanbevelen vanwege de zuivere wijze waarop het soevereine welbehagen van God doorklinkt in het zaligen van zondaren, waarbij niets van de mens in aanmerking komt en Christus de enige grond van de zaligheid is.

Zorg dichtbij

Actief in uw regio!

Waar u ook woont, Agathos brengt zorg dichtbij:

- Huishoudelijke verzorging
- Persoonlijke verzorging
- Verpleging
- Psychosociale zorg

Bel de Zorglijn (010) 264 07 77 en u krijgt uw rayoncoördinator aan de lijn. Agathos stelt zelf indicaties voor veel zorgvragen. Kunnen we geen indicatie stellen? Dan begeleiden we u bij de CIZ-aanvraag. U ziet, ook indicatiestelling is onze zorg!

Agathos

THUISZORG

T 010 264 07 77 | www.agathos-thuiszorg.nl

Zorg met een eigen kleur

Kom over en help

Winterhulp Oost-Europa

Help ze de winter door!

**"Zonder winterhulp kan ik de huur niet betalen
en moet ik de verwarming af laten sluiten"**

Veel mensen in Oost-Europa zijn straatarm. Kom over en help geeft via de kerken hulp aan duizenden gezinnen, ouderen en alleenstaanden in Bulgarije, Moldavië, Oekraïne, Roemenië, Servië en Wit-Rusland. De hulp bestaat uit geld voor verwarming, voedsel, kleding, medicijnen en christelijke lectuur.

Voor € 10,- vult u de boodschappentas van een arm gezin in Oost-Europa!
Met vijf tassen helpt u hen de hele winter door.

Giro 35 35 181 o.v.v. winterhulp

Onze winterhulp is afgestemd met die van Stichting Hulp Oost Europa.
Kom over en help steunt ook structurele projecten waardoor mensen op termijn niet meer afhankelijk zijn van winterhulp.

Postbus 138 • 3860 AC Nijkerk • Tel.: (033) 246 32 08
E-mail: info@komoverenhelp.nl • www.komoverenhelp.nl
Postbank: 35 35 181 • Rabo: 16.10.04.555

Voorjaarsvakantie op Texel?

Kijk alvast op www.deverrassing.com

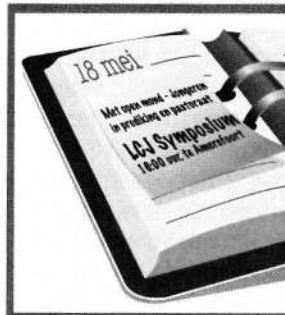
Bungalowpark De Verrassing

Rust en ruimte, in eigen sfeer, alle jaargetijden
Brochure of reserveren? Bel 0222 31 83 91

Te huur op Camping De Beukenhof te Tiendeveen

Midden Drenthe
6 pers. Stacaravans en 4/7 pers.
Chalets en 10 pers. Vak.woning.
ook kampeersers zijn van harte
welkom. (0528-331246

www.campingdebeukenhof.com

Waar

In de kapel van
het Hoorbeek College
te Amersfoort

Hoofdspreker

Prof. Dr. A. Baars

Aansluitend

Receptie i.v.m.
afscheid Kees van Vianen
en Luuk Oevermans

Deputaten voor de Buitenlandse Zending

In het Dienstenbureau van de Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland werkt een team van zestien mensen. Zij voeren - naast algemene administratieve taken - werkzaamheden uit ten behoeve van een aantal deputaatschappen op het missionair-diaconale terrein. Het zendingsbureau dat daartoe ook behoort, behartigt de belangen van zendingswerk in onderscheiden

gebieden in de wereld. Daarnaast stimuleert het bureau de plaatselijke kerken daarin mee te werken.

Op 1 januari jl. ging de voorzitter van deputaten, drs. J. van Mulligen, met emeritaat. Op D.V. 1 augustus hoopt de algemeen secretaris, ds. H. Last, met emeritaat te gaan. Om die reden bestaat er binnen het Dienstenbureau behoefte aan een

Zendingsconsulent

die in een nieuwe setting het werk van beiden zal voortzetten.

Wat voor persoon zoeken wij?

- Als zendingsconsulent ontwikkelt en bewaakt u het beleid van deputaten, voert het beleid uit en rapporteert over de voortgang van dit beleid;
- U zet zich in om de plaatselijke kerken van hun missionaire opdracht bewust te maken en stimuleert en bemoedigt die gemeenten met uw missionaire elan, met name ten behoeve van het gezamenlijke zendingswerk van onze kerken;
- U bent in staat daarin de volle breedte van de kerken te dienen;
- U geeft als verantwoordelijke leiding aan het zendingsbureau in de uitvoering van de dagelijkse werkzaamheden ten behoeve van het missionaire werk van de Christelijke Gereformeerde Kerken;
- U onderhoudt contacten met de werkers in zendingsgebieden en -projecten;
- U coördineert het werk dat door deputaten wordt verricht en bevordert dat het zo efficiënt mogelijk wordt uitgevoerd;
- U vertegenwoordigt deputaten naar buiten;
- U bewaakt afspraken met organisaties waarmee in dit missionaire werk wordt samengewerkt;
- U maakt deel uit van het team binnen het Dienstenbureau en werkt nauw samen met de andere beleidsmedewerkers en met de directeur van het Dienstenbureau.

Wie zoeken wij?

- U bent als belijdend lid van de Christelijke Gereformeerde kerken in Nederland theoloog en heeft een academisch denk- en werkniveau;

- U hebt een aantoonbare liefde voor missionair werk en volgt de ontwikkeling daarvan binnen en buiten de Christelijke Gereformeerde Kerken op de voet;
- U hebt het vermogen inspirerend en stimulerend voorlichting te geven in woord en geschrift en beheerst de technieken daarvoor;
- U bent een bekwaam manager;
- U bent aantoonbaar maatschappelijk betrokken en beschikt over sociale vaardigheden;
- U hebt financieel inzicht;
- U bent in staat te functioneren binnen een team van medewerkers binnen het Dienstenbureau en met hen tot goede resultaten te komen.

Wat bieden wij?

- Een boeiende taak binnen en buiten onze kerken;
- Een plezierige werkplek binnen het Dienstenbureau in Veenendaal;
- Een honorering die overeenstemt met uw functie.

Belangstelling?

Als u belangstelling hebt voor deze functie, zend dan uw sollicitatie vóór 1 februari a.s. naar: Dienstenbureau CGK, Postbus 334, 3900 AH Veenendaal, t.a.v. de heer J.G.H. van der Vinne. Wilt u meer informatie over de functie ontvangen, neemt u dan contact op met drs. J. van Mulligen, tel. 070-3595039, e-mail: jvmulligen@filternet.nl. Vanzelfsprekend wordt alles vertrouwelijk behandeld.

Gebouw Carrefour, Vijftien Morgen 1, Postbus 334, 3900 AH Veenendaal, fax 0318 - 58 23 51, internet www.cgk.nl